

[Holger Kristiansen.]

eningslaan og derved opnaa færdige Boliger til en lavere Pris og derigennem en lavere Rente, idet Kurstab undgaas. Ja, egentlig er Laanene helt rentefri, idet den aarlige Ydelse helt ud virker som Afdrag. Denne Tanke, der er af engelsk Oprindelse, er først i de senere Aar i større Udstrækning blevet omplantet paa dansk Grund.

Jeg nævner denne Sag i Forbindelse med det foreliggende Forslag, fordi jeg mener, det vil være til stor Gavn, hvis der kunde komme noget mere Liv ogsaa i denne Form for Boligbyggeri. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men kun tilføje, at ikke alle kan komme med i saadanne Foreninger, og ikke alle vil synes om netop denne Form for Boligbyggeri, og derfor er det rigtigt, at der skabes Muligheder for paa forskellig Maade at faa Byggevirksohmheden i Gang. Det er af uhyre stor Betydning for hele Beskæftigelsesopgømsmaalet. Det er for en Række Haandværkere og handlende af meget stor Vigtighed, og det vil lette mange Mennesker Adgangen til at opnaa egne Boliger og vil derved virke til at skabe Hygge og Tilfredshed i større Kredse af Befolkningen. Jeg vil derfor meget varmt anbefale, at Forslaget gennemføres i det væsentlige i den Form, hvori det er forelagt.

Geert-Jørgensen: Det er allerede tilstrækkeligt understreget, at Formaalet med dette Lovforslag er igen at faa Fart i Byggeriet, der for Øjeblikket omtrent helt er standset. Aarsagen til, at Boligbyggeriet er standset, kender vi alle sammen; det er de lave Obligationskurser i Forbindelse med de dyre Byggegrundpriser, hvilket navnlig gælder Købstæderne, Stationsbyerne og i Særdeleshed København.

Formaalet med Lovforslaget: at faa Byggeriet i Gang, at skaffe Boliger til dem, der mangler Boliger, og at skaffe Arbejde til i alt Fald en Del af de arbejdsløse, er i sig selv godt. Det er jo ikke første Gang, man fra Statsmagts-Side har forsøgt at fremme Boligbyggeriet. Jeg vil her gerne minde om Loven af 23. December 1922. Men ogsaa før denne Lov blev vedtaget har Staten ydet betydelige kontante Tilskud til det private Boligbyggeri med de samme Formaal for Øje. Loven af 1922 gav Boligbyggerne gyldne Løfter om betydelig Fordel og lokkede dem derved til Boligbyggeri. Husker jeg ret, var der ca. 4 000 Borgere her i Landet, som lod sig lokke til at bygge efter denne Lov, og de fleste af dem var Parcelbyggere.

Det var især denne Lovs § 5, der drog

Mennesker til Boligbyggeri. Denne Paragraf bemyndigede Indenrigsministeren i Forbindelse med Rigsdagens Finansudvalg til at fastsætte, at Renter og eventuelle Afdrag for en forud fastsat Periode kunde eftergives eller Henstand med deres Efterlæggelse tilstaaes Laantagerne paa Statskassens Regning, naar det skønnedes, at Byggepriserne eller andre særlige Omstændigheder gjorde dette nødvendigt. Det saaledes eftergivne Beløb eller det, hvormed der blev givet Henstand, kunde ikke overstige 10 pCt. af Ejendommens Anskaffelses-sum, og Eftergivelsen var ordentligvis betinget af, at der af vedkommende Kommune ydedes et lige saa stort Beløb til Ejendommen.

Laanene skulde ifølge § 4 i Loven ydes i Kasseobligationer eller Kontanter til den Kurs, som var gældende for Kasseobligationerne, og det blev af Venstres Ordfører den Gang i Landstinget udtalt, at Opfyldelsen af § 5 vilde ikke blive Undtagelsen, men Regelen, og de øvrige Ordførere som Landstingsmedlemmerne Bramsnæs, Brandes og Godskesen udtalte, at de kommende Boligfundsobligationer paa Grund af deres Statsgaranti og høje Forrentning vilde blive et særlig fint Anlægspapir, der altid kunde paaregne høj Kurs. Ordføreren for Socialdemokratiet i Landstinget, nuværende Finansminister Bramsnæs, udtalte endvidere, at Bestemmelserne i § 5 var det allermindste, som overhovedet kunde ydes Laantagerne, dersom der i det hele taget kunde regnes med Byggeri efter det foreliggende Forslag, og daværende Indenrigsminister Krag udtalte under det samme Lovforslags Behandling, at Prisniveauet nu maatte antages at ligge nogenlunde fast, at Hjælpen til nødstedte Laantagere ifølge § 5 kunde komme op mod ca. 50 pCt. af hele Statslaanet, at alle de forudgaaende Laan til Ejendommene skulde være fuldt berigtiget og i Orden, inden Statsboligfonden kunde sætte ind. I Henhold til disse gyldne Løfter gav 4 000 Borgere sig til at bygge Huse, blev, som sagt, Parcelbyggere.

Statsboligfonden vilde udbetale Laanene i Kasseobligationer eller kontant til en Kurs af 98, naar Ejendommen var fuldt færdig, men der gik naturligvis tre Fjerdedele af 1 Aar, før Ejendommene var lovligt fuldført og Boliglaanet kunde udbetales. Formaalet med § 5 var at betrygge Bygherrerne mod uberegnelige Tab ved Konjunktursvingninger i Fremtiden, og det var sikkert ogsaa Lovgivernes ærlige Hensigt at ville overholde § 5 efter dens Aand og Mening, at Kursen 98 skulde holdes og